

проведення систематичного аналізу застосування засобів, форм та способів інформаційної боротьби, визначення напрямів забезпечення інформаційної безпеки людини, суспільства і держави;

удосконалення національного інформаційного законодавства, гармонізація законодавства України з питань інформаційної безпеки з нормами міжнародного права, нормами і стандартами країн Європейського Союзу;

розробка і поточне вдосконалення системи інформаційного супроводу державної політики України та діяльності українських громадських організацій і суб'єктів інформаційної діяльності за кордоном;

надання організаційно-правової, інформаційної, технічної та ресурсної державної підтримки вітчизняним засобам масової інформації, що формують позитивний імідж України в національному та світовому інформаційному просторі;

інтеграція в міжнародні інформаційно-телекомунікаційні системи та організації на засадах рівноправності та збереження інформаційного суверенітету;

удосконалення системи державної влади і адміністративно-територіального устрою, покращання розподілу

повноважень між законодавчою, виконавчою і судовою владою та інформаційного забезпечення їх діяльності;

поліпшення взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування з громадянами та інститутами громадянського суспільства щодо запобігання і припинення можливого обмеження конституційних прав і свобод людини, негативного інформаційного впливу чи маніпулювання масовою свідомістю;

здійснення необхідних організаційно-правових та інших заходів щодо запобігання, виявлення і припинення негативних інформаційних впливів на свідомість населення, груп та окремих осіб з метою спонукання їх до вчинення сепаратистських та інших суспільно небезпечних діянь на шкоду безпеці України;

своєчасне виявлення, запобігання і припинення злочинів та інших правопорушень в інформаційній сфері, неправомірного використання персональних даних, систем і баз даних, що містять приватну чи комерційну інформацію про фізичних і юридичних осіб.

Мартинівський Володимир Володимирович

*доцент кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
(Україна, м.Харків)*

ДОЗВІЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ У СФЕРІ ВИКОРИСТАННЯ ЯДЕРНОЇ ЕНЕРГІЇ – ЗАСІБ ЗАХИСТУ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Оволодівши атомною енергією, людство мимоволі поставило під загрозу сам факт свого існування, так як розщеплення атомного ядра – це найнебезпечніший з процесів, що освоєні людиною. Зазначене твердження являється основним, але далеко не одним підґрунтям здійснення дозвільної діяльності у сфері використання ядерної енергії

Питання дозвільної діяльності у сфері використання ядерної енергії сьогодні набуває особливого значення та додаткової уваги, оскільки такий вид діяльності спрямований, в першу чергу на захист інтересів національної безпеки, а також на запобігання перевищенню допустимих норм опромінення людей і забруднення довкілля та дотримання вимог режиму нерозповсюдження ядерної зброї. Таким

чином, дозвільна діяльність у сфері використання ядерної енергії є важливим та обов'язковим засобом захисту національної безпеки.

Метою дозвільної діяльності у сфері використання ядерної енергії є: забезпечення використання тільки тих ядерних установок, джерел іонізуючого випромінювання, об'єктів, призначених для поводження з радіоактивними відходами, уранових об'єктів, рівень ядерної та радіаційної безпеки яких визнано таким, що відповідає міжнародновизнаним вимогам на основі всебічної оцінки усіх факторів, які впливають на безпеку, включаючи забезпечення фізичного захисту; забезпечення провадження діяльності у сфері використання ядерної енергії тільки тими фізичними та юридичними особами, які можуть гарантувати виконання вимог законодавства, норм, правил і стандартів з ядерної та радіаційної безпеки, фізичного захисту ядерних матеріалів, ядерних установок, радіоактивних відходів, інших джерел іонізуючого випромінювання.

Особливої уваги сьогодення потребує урегулювання питання видачі відповідних дозволів (ліцензій) посадовим особам експлуатуючої організації, на яких покладено здійснення організаційно-

розпорядчих функцій, пов'язаних із забезпеченням ядерної та радіаційної безпеки.

При цьому, в першу чергу, слід звернути увагу на проблему складності, пов'язаних з запровадженням на практиці сертифікації елементів безпеки ядерних установок, оскільки номенклатура елементів безпеки ядерних установок включає декілька тисяч найменувань і включення їх до Переліку продукції, що підлягає обов'язковій сертифікації в Україні практично неможливе. Між тим, перед використанням на ядерній установці, всі елементи, важливі для безпеки ядерних установок, проходять обов'язкові приймальні випробування, які у свою чергу, провадяться за участю представників органу державного регулювання ядерної та радіаційної безпеки, експлуатуючої організації і підприємства-виробника та включають перевірку усіх параметрів, передбачених технічними умовами на конкретний вид продукції. Такий стан справ, на наш погляд ускладнює діяльність щодо здійснення дозвільної системи у сфері використання ядерної енергії, адже фактично мета сертифікації досягається іншим шляхом.

Матюхіна Наталія Петрівна

*докт. юрид. наук, професор кафедри адміністративного права
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого
(Україна, м.Харків)*

ПАРТНЕРСТВО ДЕРЖАВНОГО ТА ПРИВАТНОГО СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ: ОКРЕМІ ПІДХОДИ ТА ПРОБЛЕМИ

За сучасних умов загальною тенденцією стає те, що держави з метою забезпечення внутрішньої безпеки та вирішення інших безпекових завдань все більшою мірою звертаються до приватного сектору безпеки, активного розвитку набуває проблема співробітництва правоохоронних органів та приватних сил безпеки. Відбувається усвідомлення значення такого співробітництва та його

можливостей для консолідації зусиль з метою ефективного протистояння можливим загрозам, їх попередження та ліквідації наслідків.

Ця проблема не є новою. Вона розвивається одночасно із становленням обох секторів безпеки, змінюючись з початку від несприйняття, нерозуміння, відхилення приватної безпеки з боку керівників та співробітників